

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 56.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813816544/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Det er ikke godt, at Mennesket er alene! Heller end holde fast ved en Frihed der udelukker os, og hæmmer vor Virksomhed, maade man forbindes med Menneskene ved samme Trældom, og forenes med dem i samme Kamp for Frigjærelsen! Den Ensomme lever kun halvt, og det endda kun for sig selv — heller tænker, end en saadan Frihed! Og kunde jeg med min lænkede Haand føle, om end kun een Steen til det Frihedstempel, hvori vore Efterkommere skulle boe i Lys og Glæde, da vilde jeg ikke bytte Skjæbne med den omvandrende Sanger, som synger Frihedsskønner udenfor, om han end selv føler sig ubunden, som Læreren, der synger sig høit og jublende op i den klare Luft. En hemodig Erindring om en sunden Drøm, vil være alt hvad jeg føler, og Tak til Gud for Virkeligheden, der glædeligt vidner for mig, at jeg har valgt den bedre Deel. Men en usigelig smertelig Bøvelse er det, at maatte sige til sig selv: Havde jeg kunnet udvikle mig, uafhængt af alle smaalige Hensyn, og arbejde med ubunden Haand, vilde jeg ikke alene være en langt rigere og mere udmærket Personlighed, end jeg er nu, men Frugten af min Virksomhed vilde været mangefold større.

Dette synes Eder kanskje at være altfor privat til at have nogen almindelig Interesse, men selv den Enkelttes personlige Indvendinger maade tages i Betragtning, naar man kan ansee dem for et Udbrud af den Klage, der lever skjult i Manges Hjertes, og som dog seent eller

tidligt vil frembryde i al sin Bitterhed. — I Andre paastaar jo rigtignok at I ere frie — det klinger underligt, naar man betragter Eders Liv og Væren, men I maane jo selv vide det bedst. Lad saa være at det i Regelen er saa, at Kvinden kommer til Verden med Sagnliv paa, uden hvilket den ikke vil anerkjende hende, ligesaa lidt som „Frue Kvinden" vilde yde af nogen Frihed, der ikke havde „røde Buxer og ni Galer" — saa seer jeg dog at der gives Undtagelser, og det er i deres Navn jeg taler, som Repræsentant for dem at jeg fremstiller mig, og protesterer mod den Thang, Samfundet indøver mod os.

Hvis Eders tidt gjentagne: „Vi ere frie, — vi have al den Frihed vi behøve!" ikke blot er en udenad lært Hloffel, I sige frem uden at forbinde nogen Idee derved — hvis I virkelig sige det i Tjælsken af at intet Gensyn, I ikke selv ansee for gheldigt, controllerer Eder, i den glade Anerkjendelse af at Friheden er i Eders egen Haand, og ikke hindres af noget ydre Baand, da vil det ikke være svært at vinde Eder for den Sag jeg plaiderer. Thi det er et Kjendtegn for den Frihed, at han er selstændig; kun Slaven er despotisk.

Og kun den feige Meningsløshed, eller den lastindigste Tankeløshed kan nægte at det er vilkaarligt, urimeligt, ja grammatikalsk urigtigt at ville conjugere Undtagelserne efter Regelen. Det er at benægte deres Identitet, og saaledes at benægte Vorherres med det Samme, da